

Konference og har konfereret med ham særlig om dette Punkt. Den ærede Minister stillede sig imidlertid paa en saadan Maade overfor Udvalget, at dette maatte betragte det som aldeles umuligt at komme til nogen Forstaaelse med ham eller overhovedet at komme til nogen Drøftelse med ham om dette Punkt. Jeg tror, at ethvert Medlem af Udvalget føler med sig selv, at Udvalget i Virkeligheden har ønsket at komme til en Forstaaelse herom og har bestræbt sig for at faae tilveiebragt et Grundlag for en Overenskomst, der kunde have Betydning, og som kunde føre til Noget. I den Betænkning, der blev tilsendt den ærede Minister, var der gjort et temmelig bestemt antydet Forslag i saa Henseende, hvorved man havde troet at komme de Lanke, der vare levende, for Ministeren, ind paa en saadan Maade, at man selv om Ministeren ikke vilde kunne gaa ind paa det eller vilde kunne betragte det som fuldkommen tilfredsstillende eller fyldestgørende, saaledes som det var opstillet fra Udvalgets Side, dog derved vilde have haft et Grundlag for en Forhandling, som kunde have ført til Noget, hvis det var bleven mødt i samme Månd fra Ministerens Side, som det var fremfat fra Udvalgets Side. Men dette blev ikke Tilfældet, det skete aldeles ikke; den ærede Minister mødte den Saand, Udvalget havde rakt ham, med en saa bestemt og kold, ja, jeg tør vel endog sige: haanlig Afvisning (Finantsministeren: Det er aldeles urigtigt!), at Udvalget ikke har fundet sig foranlediget til her i Betænkningen, saaledes som den er afgiven, at afstrykke det Tilbud, som det den Gang gjorde Regjeringen (Finantsministeren: Jeg gjentager, at det er aldeles urigtigt.). Det er af denne Aarsag, at jeg siger, at det ikke er under gunstige Værflex, vi nu skulle forhandle denne Sag. Det er jo muligt, at den meget ærede Minister, naar han taler lige over for Thinget, vil tale paa en anden Maade, end naar han taler lige over for Udvalget — jeg betragter det som en Mulighed, jeg skal ikke indtale mig over Sandsynligheden eller Usandsynligheden deraf — men hvis det skulde forholde sig saa, vil der maasse endnu kunne ventes et frugtbringende Resultat. — Der er fra det ærede Mindretals Side stillet et Forslag, som vistnok ligger Regjeringens Lanke nærmere end Udvalgets Flertals Forslag, men som dog vistnok ikke kan siges at stemme aldeles med Regjeringens Standpunkt, idet det gaar ud fra den Forudsætning, at der vil finde en Nedgang i Toldindtægterne Sted, der omtrent svarer til det, som Udvalgets Flertal har foreslaaet, altsaa omtrent af 2¼ Million Rbd., og under denne Forudsætning tilsigtes en Dækning, som skal ske derved, at Loven af 2den Juli 1870 forlænges indtil videre, og at der efter denne opkræves 2% i aarlig Indkomstskat. Jeg skal med Hensyn til dette Kal, 2%, bemærke, at det, efter hvad det ærede Mindretal har udtalt, er dettes Mening, at dette Kal vil være at rette

efter det finansielle Resultat, som maatte fremkomme ved Afstemningen her i Thinget. Udvalgets Flertals Standpunkt stiller sig herfra navnlig deri, at det ikke mener, at der bør være nogen fast Procent, men at denne ved en saadan Indkomstskat eller Formue- og Leilighedsstat bør rette sig efter, hvad der hvert Aar maatte være fornydent, Naar Toldindtægterne stige, naar der sker Bepærelser i Statshusholdningen, hvorved Udgifterne blive mindre, naar overhovedet Balancen maatte vise sig at blive anderledes, vilde et saadant Beløb som 2%, eller hvor meget det kunde blive til, ikke være at opkræve, men et forholdsvis mindre Beløb, og for saa vidt man maatte beholde de fastsatte 2%, maatte der samtidig dermed ske en yderligere Nedfattelse enten i Toldindtægterne eller i andre Forbrugsafgifter, af hvilke der findes ikke saa ganske saa, der ere trykkende enten paa den ene eller paa den anden Maade. Det er dette Lys, hvori Flertallet betragter Mindretallets Forslag, og det er af denne Grund, at Udvalgets Flertal ikke har kunnet tiltræde det. Jeg skal ikke gaa dybere ind derpaa, da jeg kun har villet betegne Forskjellen i vor Stilling; men de paagældende Forslag vilde jo senere komme til Forhandling, og der vil da være Leilighed til baade at gaa nærmere ind paa den almindelige Grundsaetning og paa Enkelthederne deri. — Foruden den finansielle Side, som jeg her har tilladt mig at fremdrage, er der dernæst en anden Side, som maasse har vakt endnu større Opmærksomhed, og som ogsaa ganske sikkert har sin særdeles store Betydning, men som jeg ikke tillægger overveieende Betydning i denne Sag, nemlig Bestyttelses-spørgsmaalet. Her staa vi paa et gammelt Grundlag paa Grundlaget af Aaret 1797, altsaa snart et hundrebaarigt Grundlag. Der har rigtignok i denne lange Tid ikke fundet nogen regelmæssig og jevn Fremskriden Sted i den ved Forordningen af 1797 betegnede Retning; der har været Spring i Udviklingen og i Fremskridtet i denne Henseende lige saa vel som i de fleste andre Henseender hertilands, men der har dog bestandig fundet en vis Fremskriden Sted, og ved den sidste Toldlov af 1863 fandt der et ikke ganske ringe Fremskridt Sted. I denne Henseende har Regjeringen stillet sig i det Væsentlige paa Standpunktet af Forordningen af 1797 og er gaaet videre i den Retning, hvori denne Forordning gaar. Udvalgets Flertal, som destoværrer her i dette Stykke ikke falder ganske sammen med Flertallet med Hensyn til det finansielle Spørgsmaal, hylder i det Hæle taget den samme Grundsaetning. Imidlertid er der visse Henseender, hvori Udvalget ikke kan billige den Maade, hvorpaa Regjeringen har taget denne Sag, og det vigtigste Punkt, hvori Udvalgets Flertal maa misbillige Regjeringens Færd med Hensyn til dette Forhold, er det, at Regjeringen har vist en større Lempelighed lige overfor de store Fabrikker end